

Arrest

nr. 243 199 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOU, die loco advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, diende op 9 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in, in België.

De verzoekende partij heeft een beschermingsstatuut verkregen in Griekenland.

Op 29 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij bij aangetekende brief van 29 november 2019 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Irakese nationaliteit. U werd geboren op 1 juli 1977 in Zaghnia Al Kabira in de Iraakse provincie Diyala. U groeide op in Diyala en ging er naar de lagere school. In 1991 verhuisde u naar Bagdad. U werkte uw hele leven als automechanicien.

In 2006, 2007 en 2008 kwamen twee van uw broers en uw moeder om als willekeurige slachtoffers bij aanslagen. In 2012 kwam u zelf in de problemen: u verkocht stiekem alcohol en dit zou opgemerkt zijn door een sjjiitische militie, die u vervolgens bedreigde. U verliet Irak in 2012 en trok naar Turkije.

U verliet Turkije op 16 juli 2017 en arriveerde in Mytilini, Griekenland. Daar vroeg u asiel aan. U verbleef drie maanden in een vluchtelingenkamp. U werd vervolgens naar kamp "Fifa" gebracht waar u nog twee maanden samen met andere vluchtelingen in caravans woonde. Uiteindelijk verhuisde u met behulp van de organisatie Praksis naar Athene. Daar heeft u in drie verschillende appartementen gewoond, telkens samen met andere vluchtelingen.

U had het moeilijk met het samenleven met andere vluchtelingen in Griekenland en ervaarde beledigende opmerkingen van racistische Grieken op straat. U kreeg tandpijn en moest zelf een tandarts betalen. In Golonos werd u ook bestolen en bedreigd door criminele Albanese die in uw wijk drugs zouden hebben gedeald. Uit wanhoop was u drie keer van plan om zelfdoding te plegen, maar anderen verhinderden telkens dat u dat kon proberen.

Eens u uw Griekse verblijfspapieren kreeg, besloot u Griekenland te verlaten. U nam het vliegtuig naar België op 3 juli 2019 en vroeg hier asiel aan op 9 juli 2019.

U legde geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

U verklaart omstandig en ondubbelzinnig dat er u al een status verleend werd in Griekenland.

Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt eveneens dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Volgens het "Eurodac Search Result" dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werd u immers reeds internationale bescherming verleend in Griekenland in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota "Eurodac Hit 'M'", waarvan kopie in uw administratief dossier, als interpretatie-instrument van uw "Eurodac Search Result").

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u aan dat u in Griekenland met de dood bedreigd werd door Albanese criminelen. Verder doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden.

Er moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u in Griekenland bedreigd werd door Albanese criminelen. Zo moet de aandacht vooreerst worden gevestigd op het feit dat u tijdens uw gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat u in Griekenland met de dood zou zijn bedreigd. U sprak er enkel over uw sociaal-economische omstandigheden, en over het feit dat u racistische opmerkingen kreeg van Grieken. Redelijkerwijze zou kunnen worden verwacht dat u het ook gemeld zou hebben dat u in Griekenland tot vier keer toe met de dood werd bedreigd. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat u op de DVZ enkel vragen gesteld weden over uw levensomstandigheden, wat eenvoudigweg niet waar is. Er werd u wel degelijk gevraagd wat u vreest in Griekenland, en antwoordde dat u vreesde dakloos te worden of te sterven van de honger. U werd ook gevraagd om uit te leggen welke feiten u uit Griekenland deden vertrekken, en ook in uw antwoord daarop vermeldde u geenszins dat u met de dood was bedreigd. Er werd u zelfs gevraagd of u enige andere problemen had gehad met autoriteiten, medeburgers, of in het algemeen. Ook in uw antwoord daarop maakte u geen éne melding van de doodsbedreigingen. Er moet geconcludeerd worden dat u ruim de mogelijkheid werd geboden om uw problemen met de Albanese criminelen te vermelden. Het feit dat u dit niet deed, maakt dat moeilijk geloofd kan worden dat deze bedreigingen werkelijk hebben plaatsgevonden, laat staan dat een vrees om gedood te worden u uit Griekenland heeft doen wegvlugten (CGVS p. 18, Vragenlijst DVZ 3.4 en 3.5).

Bovendien blijkt dat u helemaal niets ondernomen heeft tegen de zogezegde bedreigingen van deze Albanese, wat zeer eigenaardig overkomt. Na een overval in het appartement waar u woonde in Athene heeft u immers onmiddellijk Praxisis, de organisatie die het appartement voor u en de andere vluchtelingen geregeld had, verwittigd. U durfde er niet langer te blijven, en er werd meteen nieuwe huisvesting voor u gevonden (CGVS p. 13). Dat u na deze inbraak wel zou optreden en meteen regelingen zou (laten) treffen voor een ander onderkomen, maar werkelijk niéts zou ondernemen na heuse doodsbedreigingen, komt erg bevreesdend over en haalt de geloofwaardigheid van de beweerde doodsbedreigingen nog verder onderuit.

Zelfs indien aangenomen zou worden dat u werkelijk met de dood bedreigd werd door Albanese – quod non – moet nog worden benadrukt dat u, gezien u geen enkele poging genomen heeft om hiervoor bescherming te zoeken bij de Griekse autoriteiten, geenszins aantoonde dat u bescherming werd geweigerd, laat staan dat de bescherming die u had kunnen krijgen ontoereikend zou zijn geweest. U stelt weliswaar dat de Albanese de wijk controleerden en dat een klacht bij de politie het einde van uw leven zou betekenen (CGVS p. 12, 14), maar dat is niet meer dan een blote bewering.

Voorts haalde u aan dat de Grieken vreemdelingen niet graag hebben. Echter heeft u daarover niet meer te zeggen dan dat zij beledigende dingen zeggen en dat u, hoewel u de taal niet spreekt, duidelijk merkt hoe hun opmerkingen bedoeld zijn, gezien ze daarbij op de grond spuwen (CGVS p. 18). Hoewel dergelijke behandeling kwetsend is, is het op zich geen indicatie dat de bescherming waarop u recht heeft in Griekenland ontoereikend zou zijn.

Verder haalde u nog de moeilijke levensomstandigheden aan in Griekenland. In het bijzonder verklaarde u onvoldoende financiële steun gekregen te hebben, geen werk gevonden te hebben, en ontoereikende medische zorgen ontvangen te hebben.

Vooreerst moet opgemerkt worden, dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming heeft tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming verkregen in Griekenland. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Uw verklaringen over de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland kunnen bovendien niet overtuigen.

Eerst en vooral moet worden benadrukt dat u, eens de asielprocedure was afgerond en u in Griekenland internationale bescherming genoot, geen enkele poging heeft gedaan om er uw leven uit te bouwen. U blijkt van in het begin van plan geweest te zijn om het land te verlaten zodra u er uw verblijfsdocumenten kreeg. In afwachting tot u het geld bijeen had voor uw vlucht, bleef u slechts anderhalve maand in Griekenland. U heeft in die periode (of tevoren) niet de moeite genomen om na te gaan op welke bescherming en (financiële) hulp u in Griekenland recht had als persoon die internationale bescherming geniet. U bent er integendeel van uitgegaan dat u nergens recht op had, zonder hier zelf navraag naar te doen (CGVS p. 12, 14). U baseerde zich daarvoor enkel op geruchten en uitspraken van andere vluchtelingen. Er kan niet anders dan geconcludeerd worden dat u geen ernstige poging gedaan heeft om zich, eens de asielprocedure afgerond was, op een duurzame manier in Griekenland te vestigen. Gezien u niet eens geprobeerd heeft om er uw leven uit te bouwen of uw rechten te doen gelden, maakt u logischerwijze hoegenaamd niet aannemelijk dat het leven er voor u onmogelijk was.

Wat betreft de ervaringen die u had terwijl de asielprocedure nog liep, moet het volgende worden opgemerkt. U stelt dat u niets kreeg, maar blijkbaar werden uw huurgeld en facturen voor u betaald, en kreeg u maandelijks een toelage van 146 euro om uw eten mee te betalen – het enige waarin u zelf diende te voorzien. Hieruit blijkt enkel dat u wel degelijk een dak boven uw hoofd kreeg, en middelen om u in uw levensonderhoud te helpen voorzien. U moest op gegeven moment naar de tandarts en regelde een afspraak, die echter pas zes maanden later zou plaatsvinden. Daarom ging u op eigen kosten naar een andere tandarts. Dit kwam u duurder uit, hetgeen vervelend is, maar opnieuw maakt u enkel duidelijk dat u in Griekenland wel degelijk medische zorgen kreeg. Met betrekking tot uw psychologische problemen – u zou drie maal zelfdoding willen plegen hebben, al is het nooit tot een poging gekomen door het ingrijpen van andere aanwezigen – heeft u in Griekenland geen hulp gezocht. U verklaart daarover dat u niet graag bij de dokter gaat of geneesmiddelen neemt, en dat een dokter u met psychische problemen niet zou kunnen helpen. U stelt dat u mensen gezien heeft met psychologische problemen die niet werden behandeld (CGVS p. 14, 15, 16-17). Gezien u niet de moeite gedaan heeft om psychologische hulp te krijgen (en u niet eens zeker weet of u wel psychologische hulp wilt) toont u geenszins aan dat dergelijke hulp u in Griekenland geweigerd werd. Verder verklaart u moeite gehad te hebben om werk te vinden, en dat met name het feit dat u geen Grieks spreekt u daarin tegenhield. Met uitzondering van een job in het zwart, waarbij u niet altijd betaald werd, heeft u in Griekenland niet gewerkt. Echter blijkt ook dat u geen pogingen heeft ondernomen om meer dan een paar woordjes Grieks te leren spreken. U verklaart daarover dat er geen scholen zijn in Griekenland, hetgeen uiteraard niet klopt. Bovendien blijkt dat u, nadat u verblijfsdocumenten kreeg, zelfs geen poging meer heeft ondernomen om werk te vinden in Griekenland (CGVS p. 5, 18). Niet alleen toont u met deze verklaringen geenszins aan dat het onmogelijk was om de taal te leren of te werken in Griekenland, maar er moet opnieuw worden benadrukt dat u spreekt van ervaringen die plaatsvonden voor u een statuut als internationaal beschermde verkreeg.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat u in Griekenland, nadat u een internationale beschermingsstatus werd, basisvoorzieningen zoals medische zorg of onderwijs werden ontzegd of dat deze voorzieningen niet beschikbaar zouden zijn voor personen met een internationale beschermingsstatus. Evenmin blijkt dat u – in de anderhalve maand dat u met een internationale beschermingsstatus in Athene verbleef – voldoende inspanningen hebben geleverd om de rechten die met deze status gepaard gaan te doen gelden.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland

loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw Irakese identiteitskaart en nationaliteitsbewijs vormen immers een aanwijzing van uw herkomst en identiteit, maar deze gegevens staan momenteel niet ter discussie.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens voert de verzoekende partij aan dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Onder verwijzing van landeninformatie en rechtspraak, kaart de verzoekende partij vervolgens de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland aan. Ze concludeert dat hoewel internationaal beschermden in Griekenland in theorie recht hebben tot sociale rechten, hun toegang tot deze rechten in de praktijk verhinderd is en deze rechten dus enkel op papier bestaan. Zo hekelt ze het gebrek aan huisvesting, de toegang tot de arbeidsmarkt, de toegang tot de medische zorgen, het gebrek aan sociale bijstand,... Ze betoogt dat ze nooit effectief de kans heeft gekregen om zich te vestigen in

Griekenland en er een menswaardig leven op te bouwen. Ze stipt ook nog aan dat ze bedreigd werd door criminelen, maar dat ze nooit de kans heeft gekregen om dit te vermelden op de dienst vreemdelingenzaken.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekende partij geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken, vormt artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die

lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

De verwerende partij is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een beschermingsstatus geniet in Griekenland (adm. doss., map landeninformatie, Eurodac Search Result; verklaring DVZ 18 juli 2019, rubriek 22; notities persoonlijk onderhoud 9 oktober 2019, p.6).

De verzoekende partij betwist dit niet in haar verzoekschrift, noch blijkt dat de verzoekende partij thans niet langer de internationale beschermingsstatus in Griekenland zou genieten.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij immers niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) zij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, en (ii) haar basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en haar levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals gezien het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De verzoekende partij kan uiteraard aantonen dat het voormeld vermoeden niet speelt.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang is bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. Zij haalt slechts algemene landeninformatie aan met betrekking tot toegang voor huisvesting, de arbeidsmarkt, integratie, onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg, en de frequentie van haatmisdrijven en racisme tegen in Griekenland erkende vluchtelingen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, alsook deze vermeldt in de aanvullende nota getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft de verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat haar levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over haar persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

Uit de persoonlijke verklaringen van de verzoekende partij blijkt overigens dat zij wel huisvesting genoot in Griekenland en bijgestaan werd door een maatschappelijk assistent die één keer per maand langs kwam om na te gaan of er eventueel problemen waren. Daarnaast beschikte de verzoekende partij ook

over een toelage. Zij heeft er ook kunnen werken, weliswaar niet officieel en niet goed betaald. De verzoekende partij heeft nooit de intentie gehad om in Griekenland te blijven. Van zodra zij haar beschermingsstatus verkregen had en haar uitkering ingevolge de toekenning van haar status kwam te vervallen en zij haar woonplaats dreigde te verliezen, koos zij ervoor om Griekenland meteen te verlaten. Van een statushouder mag worden verwacht dat hij zelf in Griekenland de rechten die voortvloeien uit zijn status effectueert. De verzoekende partij heeft zich echter niet tot de (hogere) autoriteiten in Griekenland gewend, zodat niet kan worden geconcludeerd dat de Griekse autoriteiten haar niet willen of kunnen helpen. Het persoonlijk relaas van de verzoekende partij biedt geen aanleiding om aan te nemen dat de Griekse autoriteiten haar niet kunnen of willen helpen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande deprivatie zal terechtkomen.

Uit het AIDA rapport dat de verzoekende partij ook aanhaalt blijkt dat vreemdelingen aan wie de beschermingsstatus werd toegekend, dezelfde rechten genieten als Griekse burgers op het vlak van sociale bijstand, tewerkstelling en gezondheidszorg. De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten overwonnen worden om effectief steun te verkrijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn op het terrein om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor de verzoekende partij niet mogelijk zal zijn om onderdak of steun te verkrijgen bij haar terugkeer. Het feit dat de overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen die het land verlieten en vervolgens terugkeren houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. Hoewel de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is, is die situatie niet zo slecht dat sprake is van extreme armoede of ontberingen van eerste levensbehoeften en rechteloosheid waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig zouden staan.

In haar aanvullende nota wijst de verzoekende partij er nog op dat uit het AIDA rapport blijkt dat er moeilijkheden en termijnen zijn voor het verkrijgen of het vernieuwen van een verblijfstitel.

De Raad wijst erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de Kwalificatierichtlijn in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de geldigheid van de internationale beschermingsstatus niet dienstig in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat de verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten. Het loutere gegeven dat het vernieuwen of verlengen van een verblijfstitel enige maanden in beslag neemt is niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. De verzoekende partij maakt hiermee niet aannemelijk dat zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

De problemen die zij in Griekenland ondervond zijn niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een verregaande materiële deprivatie. Uit haar verklaringen blijkt heel duidelijk dat zij geen enkele intentie had om zich in Griekenland te integreren en een duurzaam leven op te bouwen. Zij is enkel in Griekenland gebleven de tijd die nodig was om een beschermingsstatuut te verkrijgen.

In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij niet de kans heeft gekregen om alles te vertellen op de Dienst Vreemdelingenzaken kan zij niet gevolgd worden. Ten tijde van haar persoonlijk gehoor op het CGVS werd haar uitdrukkelijk de vraag gesteld of haar gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen is. Op de vraag *“u heeft al een eerste gesprek bij DVZ achter de rug, hoe is dat in het algemeen verlopen?”* antwoordde de verzoekende partij *“gewoon persoonlijke*

vragen, hoe ik uit Irak was vertrokken en waarom uit Griekenland, en ik heb de vragen gewoon beantwoord". Daarop werd haar gevraagd "zijn toen kort alle redenen genoteerd die aanleiding waren voor uw vertrek uit Griekenland?" en daarop antwoordde zij "ja ik heb toen alles verteld, ik ben nog steeds bereid alles opnieuw te herhalen". Voorts waren de vragen op de Dienst Vreemdelingenzaken echter niet zo dat er enkel gepeild werd naar de levensomstandigheden in Griekenland. Zo werd gevraagd "wat vreest u bij uw terugkeer in Griekenland, Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren? Waarom denkt u dat?" en "u heeft uw problemen uiteengezet; heeft u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen gehad met a)uw autoriteiten?, b) medeburgers? C) problemen van algemene aard?". De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij niet de kans heeft gehad om haar problemen uiteen te zetten.

De verzoekende partij kan derhalve niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft de verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad en een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat de verzoekende partij de kans kreeg om haar vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede

lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het door de verzoekende partij aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU